

VIII

ЦВѢТЕ

одъ

I. СУНДЕЧНА ПРОФЕС.

СВИѢСЕ

од

J. SUNDEČIČA PROFES.

P19Cp III 225.9

И В Д Р П П

И И И

ПОКРАСКИ И НАЛОЖИТЕЛЬСКИЕ

И И И И И

О Д О

И И И И И И И И И И

И И И И И

И И И И И И И И И И

1881

ЦВѢТЪ

ИЛИ

ПОКУШЕНА У НАРОДНО-ЛИРИЧКОЙ

ПѢВАНІИ

ОДЪ

І. СУНДЕЧИНА ПРОФЕС.

У ЗАДРУ

У Книго-печатни Браће Баттара'

1858.

P19 Cp III 225.1

CVIČE

ILI

POKUŠENJA U NARODNO-LIRIČKOJ PIEVANII

od

J. SUNDEČIĆA PROFES.

LIBRARY

СРПСКО-ПРАВОСЛАВНО

169 III

U ZADRU

U Knjiго-pečatnji Braće Battarah

1858.

Племенито-рођеномъ

Обће штованомъ и любљеномъ

Господину

АДОЛФУ МАЄРУ ОДЪ ВИНТЕРХАЛТЕ

Ц. К. ПОДПОЛКОВНИКУ

Побочнику Н. У. Г. Намѣстника Далматинскогъ

Главару I. Одсѣка и

Пресѣднштвеногъ войничкогъ Уреда

Витезу Гвоздене Круне и

Царско-рускогъ Крста Св. Ане III. степена

Притяжателью Крста за сайне войничке заслуге

ипр. ипр. ипр.

Врѣдномъ познавателю и пріятелю нашегъ

народногъ езика

Изъ чисте любви и дужне харности

Ову просту китицу

Найчеднѣе посвећуе

Сачинитель.

Plemenito-rodjenom
Obće štovanom i ljubljenom
Gospodinu

ADOLFU MAYERU OD WINTERHALTE

C. K. PODPOLKOVNIKU

Pobočniku N. U. G. Namiestnika Dalmatinskog
Glavaru I. Odsieka i
Presiedništvenog vojničkog Ureda
Vitezu Gvozdene Krune i
Carsko-ruskog Krsta Sv. Ane III. stepena
Pritjažatelju Krsta za sjajne vojničke zasluge
ipr. ipr. ipr.

Vriednom poznavatelju i prijatelju našeg
narodnog jezika

Iz čiste ljubavi i dužne harnosti

Ovu prostu kiticu

Najčednije posvećuje

Sačinitelj.

ADOLFU MATYERU OD WINTERYALTE

С. М. РОДНОГО. МОУНИИ

Bobovník M. U. G. Křemetská Dalavinskog

Glavni A. Odsicki I

Prerobavistvo vojnickog Ureda

Wize Gvobene Kline i

Prizakto

Господине славный племенитый,
По дѣлима а не текъ по крови! —
Любителю ревностный и жаркій,
Наше рѣчи што у души звечи! —
Теби смѣрно и умилно весма,
И любовно што се боль може,
Ову киту простога цвѣћа,
Безъ Даліа' и безъ Камеліа',
Пружамъ као даръ убогій, ситный,
Али управъ одъ срца одврнуть:
Ради части, кою къ *Теби* носимъ;

Gospodine slavni plemeniti
Po dielima a ne tek po krvi! —
Ljubitelju revnostni i žarki,
Naše rieči što u duši zveči! —
Tebi smierno i umilno vesma,
I ljubovno što se bolje može,
Ovu kitu prostoga cvijeća,
Bez Daliah i bez Kameliah,
Pružam kao dar ubogi, sitni,
Ali uprav od srca odvrnut:
Radi časti, koju k *Tebi* nosim;

Радъ любви, што ме къ Теби стеже;
Радъ признаня, што ме къ Теби дужи;
Пріятельства л', што ме съ Тобомъ спая;
Те радъ Твоѣ чезнѣ необычне
За ученѣмъ майчина ми слова:
Не садъ туѣгъ Теби премда странцу,
Негъ властита, као и нашинцу. —
Удстой се примити є само,
Те ќе за-ме быт' утѣхе доста —
Кадъ іой рекнешъ узъ срдачный причекъ: —
» Да с' ми здраво моя кито проста! — »

II

Rad ljubavi, što me k *Tebi* steže ;
Rad priznanja, što me k *Tebi* duži ;
Prijateljstva l', što me s *Tobom* spaja ;
Te rad *Tvoje* čeznje neobične
Za učenjem majčina mi slova :
Ne sad tudjeg *Tebi* premda strancu,
Neg vlastita kao i našincu.
Udostoj se primiti je samo,
Te će za-me bit' utiehe dosta —
Kad joj rekneš uz srdačni priček : —
Da s' mi zdravo moja kito prosta ! —

ПРЕДГОВОРЪ.

Покушаю самъ ове нѣколике пѣсмице у простомъ народномъ начину саставити, ради тога да се у самой ствари увѣримъ, како се и колико, осѣбанъ у реченомъ начину развѣяти и развити може; а печатаю самъ ихъ *кирилицомъ и латиницомъ* зато, да бы ихъ и една и друга страна читати могла. — Дали самъ се я у преднаведенной намѣри машию пожелѣногъ цѣля, спуштамъ се на пресуду врстны познавателя' нашегъ народногъ пѣсништва; а при томъ усуђуемъ се и самъ изречеи ову истину, т.е. да бы смо мы, безъ свакогъ подражаваня туђимъ начинима и калупима, могли наше пѣсништво у нашемъ собственомъ строю и крою до найвеѣега степена развити, кадъ намъ небы садашній поквареный вкусъ у томъ стазу пресѣцао, и кадъ небы смо за любавь *сликова'*, кои се на жалость истомъ вкусу данданасъ весма допадаю, морали и найплеменитіе изразе, кои се изъ самогъ живца нашегъ осѣбаня помагаю, бѣдно и противъ наше волю жертвовати. — Али врѣме сва-

PREDGOVOR.

Pokušao sam ove nekoliko pjesmice u prostom narodnom načinu sastaviti, osobito radi toga da se u samoj stvari uvierim, kako se i koliko, osiećanje u rečenom načinu razvijati i razviti može; a pečatao sam ih *kirilicom* i *latinicom* zato, da bi ih i jedna i druga strana čitati mogla. — Dali sam se ja u prednavedenoj namieri mašio poželjenog cilja, spuštam se na presudu vrstnih poznavateljah našeg narodnog pjesništva; a pri svem tom usudjujem se izreći ovu istinu, t. j. da bi smo mi bez svakog podražavanja tudjim načinima i kalupima, mogli naše pjesništvo u našem sobstvenom stroju i kroju do najvećega stepena razviti, kad nam nebi sadašnji pokvareni vkus u tom stazu presiecao, i kad nebi smo za ljubav *slikovah*, koji se na žalost istom vkusu dandanas vesma dopadaju, morali i najplemenitje izraze, koji se iz samog živca našeg osiećanja pomaljaju, biedno i protivu naše volje žertvovati. — Ali vrieme svačem prispieva. — Mi ćemo jednoč shvatiti važnost o-

чемъ приспѣва. — Мы ћемо єдночь схватити
важность овогъ основногъ начела, те ћемо
само у духу нашегъ, у тѣсномъ смыслу
узетогъ, пѣсништва, сву красоту и дивоту
овогъ налазити; и само тадъ моћи ће се
испети наша Вила пѣвачица на врхъ свога
поноса, дике и славе.

У Задру на Ново Лѣто 1858.

I. Сундечићъ.

vog osnovnog načela, te ćemo samo u duhu našeg, u tiesnom smislu uzetog, pjesništva, svu krasotu i divotu ovog nalaziti; i samo tad moći će se ispeti naša Vila pievačica na vrh svoga ponosa, dike i slave.

U Zadru na Novo Lieto 1858.

J. Sundečić.

вог омовног вача. Ја ђемо ђамо и ђири
нађе, и ђађом ђађа ђађа ђађа ђађа
ђађа и ђађа ђађа ђађа ђађа ђађа ђађа
ђа ђађа ђађа ђађа ђађа ђађа ђађа ђађа
ђађа ђађа ђађа ђађа ђађа ђађа ђађа ђађа

U Xabir na Novo Lito 1888.

**Цвѣе намъ кити колѣвку,
И брачный криветъ, и раку.**

Огнени е, Ружина
 Миле е гнече полова
 Миле е гнече полова
 «Та рина свиле поже мов
 Ниле мов дрѹтѹи прѹт!»
 «Есе, есе - покнече
 - мило-рѹна. Мило-рѹна
 А, се зѹто прѹна
 Рѹто ошдрѹи гнече...»

Свиеце нам kiti kolievku,
I bračni krevet, i raku.

Стрѹна се до двѹ зрѹна
 До двѹ зрѹна. Мило-рѹна
 Мило-рѹна мило-рѹна
 Мило-рѹна мило-рѹна
 Мило-рѹна мило-рѹна
 Мило-рѹна мило-рѹна

I.

Огледала с' Ружица
 Изнадъ бистра потока,
 Пакъ є собомъ зборила:
 «Та лѣпша самъ Боже мой
 Негъ икои другій цвѣтъ! - »
 «Єси, єси - покличе
 Мило-чарна Любица -
 Ал' си зато препуна
 Врло оштры бодлика? - »

II.

Струнила се до два зрица,
 До два зрица Любицице,
 У нѣдарца дѣвоячка;
 Пакъ су нѣдра дѣвоячка
 Любицицомъ уродила,
 Любицицомъ провоняла. -

I.

Ogledala s' Ružica
 Iznad bistra potoka,
 Pak je sobom zborila :
 «Ta lepša sam Bože moj
 Neg ikoi drugi cviet! —
 «Jesi, jesi - pokliče
 Milo-čarna Ljubica —
 Al' si zato prepuna
 Vrlo oštrih bodljikah. — »

II.

Strunila se do dva zrnca,
 Do dva zrnca Ljubičice
 U niedarca dievojačka;
 Pak su niedra dievojačka
 Ljubičicom urodila,
 Ljubičicom provonjala. —

III.

Гоила дѣва Босіокъ ,
 Босіокъ цвѣће зелено ,
 Па му овако зборила ;
 «Расти ми расти Босильче ,
 Босильче цвѣће зелено :
 Да те се млада наносимъ ,
 Да тобомъ войну миришимъ!—»
 «Мани се луда дѣвойко !...
 — Рече іой цвѣће Босилѣ
 Ніє твою войну нимало
 До мога стало мириса ;
 Нег' є твою войну до тога ,
 Како му твоя душица ,
 У твоємъ нѣдру мирише. — »»

III.

Goila dieva Bosiok,
 Bosiok cvieće zeleno,
 Pa mu ovako zborila:
 „Rasti mi rasti Bosiljče,
 Bosiljče cvieće zeleno:
 Da te se mlada nanosim,
 Da tobom vojnu mirišim!
 „Mani se luda dievojko!...
 - Reče joj cvieće Bosilje -
 Nije tvom vojnu nimalo
 Do moga stalo mirisa;
 Neg' je tvom vojnu do toga,
 Kako mu tvoja dušica
 U tvome niedru miriše. -..

IV.

Дошетаła мома
 До зелене баште;
 У ньой налазила
 Лѣракъ цвѣће бѣло,
 Лѣрку бесѣдила:
 «Мой цвѣте Лѣрче,
 Чія л' тебе рука
 Тако убієли? —»
 «Она иста душо,
 — Одговори Лѣракъ —
 Коя тебе осу
 Пребієлимъ снѣгомъ. —»»

V.

Питала є мома Любидрага:
 «Любидраже ко ти име даде?—»
 «Ты кадъ си ме првомъ узабрала
 Да ме дадешъ твою любезномъ драгомъ.—»»

IV.

Došetala moma

Do zelene bašte ;

U njoj nalazila

Lierak cvieće bielo,

Leirku besiedila :

„Moj cvijete Lierče

Cija l' tebe ruka

Tako ubijeli ? —

„ Ona ista dušo,

— Odgovori Lierak —

Koja tebe osu

Prebijelim sniegom.—„

V.

Pitala je moma Ljubidraga :

„Ljubidraže ko ti ime dade ? —

„ Ti kad si me prvom uzabrala

Da me dadeš tvom ljubeznom dragom.—

Дѣвойчица цвѣће брала по перивою,
 Да одъ нѣга себи сплете вѣнчикъ шареный,
 Да мириши кудъ пролази и гдѣ долази. —
 По средѣ цвѣћа понарасла оштра коприва:
 Дѣвойчица невидѣхъ ѣ за ню с' латила,
 Те си руку опалила о ню небогу. —
 Лѣпа дѣва грке сузе проли одъ срца,
 Па ста клети копривицу оштру небогу:
 « Ей коприво клета траво оштра небога!
 Спржіо те своіомъ муньомъ гrome изъ неба,
 Те одъ тебе већъ небыло листа зеленогъ!....
 Ёръ ми руку ты опали тако немило? — »
 « А да гдѣ ти очи бя'у дѣво луѣахна? — »
 — Ньой прозбори копривица оштра небога —
 « Мишля' да ти мѣста ніе: — рече дѣвойка —
 Гдѣ пониче и гдѣ расте цвѣће шарено. — »
 « Ехъ шта велишъ! — ньой прихвати оштра коприва —
 По цвѣћу се често крию гуе шарулъ:
 Нећешъ по нѣмъ пакъ да ничу оштре коприве? —
 У тебе су до два ока бистра величка:
 Када берешъ мило цвѣће вѣнацъ да китишъ,
 Шта ли расте, шта л' се крие по нѣмъ да видишъ. — » »

VI

Dievojčica cvieće brala po perivoju,
 Da od niega sebi splete vienčić šareni,
 Da miriši kud prolazi i gdje dolazi. —
 Po sred cvieća ponarasla oštra kopriva:
 Dievojčica nevideć je za nju s' latila
 Te si ruku opalila o nju nebogu. —
 Liepa dieva grke suze proli od srca,
 Pa sta kleti koprivicu oštru nebogu:
 „Ej koprivo kleta travo oštra neboga!
 Spržio te svojom munjom grome iz neba,
 Te od tebe već nebilo lista zelenog!.....
 Jer mi ruku ti opali tako nemilo? —,
 „A da gdje ti oči bjahu dievo ljudjahna?— „
 — Njoj prozbori koprivica oštra neboga —
 „Mišljah da ti miesta nije: — reče dievojka —
 Gdje poniče i gdje raste cvieće šareno.—,
 „Eh šta veliš! — njoj prihvati oštra kopriva —
 Po cvieću se često kriju guje šarulje:
 Nećeš po niem pak da niču oštre koprive?—
 U tebe su do dva oka bistra velička:
 Kada bereš milo cvieće vienac da kitiš,
 „Šta li raste, šta l' se krije po niem da vidiš.— „

VII.

Дѣвойка се Ружи клела
 Да є неће брат':
 Да іой бодє бѣле руке
 И крвави ньи! —
 « Та заиста очи твоє
 — Рече Ружа ньой —
 Жешће боду младо срце
 И крваве нѣгъ,
 Него л' мое драче тебе
 Кадъ ме доѣшь брат'. — »

VIII.

Ей Кадифо лѣпа!
 На што ти лѣпота,
 Кадъ ти злаѣнѣ цвѣтакъ
 Воня неприятно? — »
 « На то о дѣвѣйко,
 На што и теб' твоя:
 Кадъ ти душа смакне
 Мирувѣ дѣвоячкѣй. — »

Dievojka se Ruži klela
 Da je neće brat':
 Da joj bode biele ruke
 I krvavi njih! —
 • Ta zaista oči tvoje
 - Reče Ruža njoj -
 Žešće bodu mlado srce
 I krvave nieg,
 Nego l' moje drače tebe
 Kad me dodješ brat'. —

viii.

• Ej Kadifo liepa!
 Na što ti liepota,
 Kad ti zlaćen cvietak
 Vonja neprijatno? —
 • Na to o dievojko,
 Na što i teb' tvoja:
 Kad ti duša smakne
 Miruv dievojački. —••

IX.

Чемињъ цвѣће прекрило башту ;
 Брат' га дошла гиздава дѣвойка ,
 Набрала га киту замашиту ,
 Понѣла га къ двору бієлому . —
 Ал' подпуну вѣтрићъ одъ запада ,
 Пакъ отруни Чемињъ ситно цвѣће ,
 А дѣвойци остаде у руци ,
 Гола кита безъ циглога цвѣтка . —
 Расрди се млађушна дѣвойка ,
 Удри китомъ о земљицу црну ,
 Говорећи : « На часть ти лѣпота ,
 И любакно твоє мирисанѣ ,
 Кадъ те свакій вѣтаръ отрунює . — »
 « Чуй дѣвойко имена ми мога !
 — Одговори кита са земљице —
 Мы смо чита слика и прилика :
 Што се деси садъ съ моіомъ лѣпотомъ ,
 Твою чека , минути є неће , — » »

IX.

Čemin cvieće prekrililo baštu ;
 Brat' ga došla gizdava dievojka ,
 Nabrala ga kitu zamašitu ,
 Poniela ga k dvoru bijelomu. —
 Al' podpunu yietrić od zapada ,
 Pak otruni Čemin sitno cvieće,
 A dievojci ostade u ruci ,
 Gola kita bez cigloga cvietka. —
 Rasrdi se mladjušna dievojka ,
 Udri kitom o zemljicu crnu ,
 Govoreći : “ Na čast ti liepota ,
 I ljubakno tvoje mirisanje,
 Kad te svaki vietar otrunjuje. — ,
 , , Čuj dievojko imena mi moga !
 - Odgovori kita sa zemljice -
 Mi smo čita slika i prilika :
 Što se desi sad s mojom liepotom ,
 Tvoju čeka, minuti je neće. — , ,

X

Дѣвойчица танкомъ ногомъ
 Невен-цвѣће угазила ;
 Невен-цвѣће угажено ,
 Простеняло проплакало ,
 Дѣвойчици бесѣдило :
 « Пази дѣво дробно цвѣће ,
 Негази га нетлачи га ;
 Знашъ да ти се вѣнацъ хоће :
 Па цвѣће кадъ изгазишъ ,
 Одашта л' бешъ вѣнацъ свити
 Красной глави дѣвоячкой? — »

XI.

«Сунцогледе, Сунцогледе заманъ ти лѣпота
 Кадъ ми тебе, кадъ ми тебе неберу дѣвойке;
 Ни' те беру, ни' те беру ни' те драгомъ даю;
 Ни' те плету, ни' те плету у шарене вѣнце ;
 Ни' те носе, ни' те носе у нѣдру до срца.—»
 «Ал' я дѣво, ал' я дѣво и у пркосъ тому :
 Къ небу растемъ , къ небу растемъ и у сунце
 гледамъ ,
 И накиће, и накиће перивою бывамъ. — »»

X.

Dievojčica tankom nogom
 Neven-cvieće ugazila ;
 Neven-cvieće ugaženo,
 Prostenjalo proplakalo,
 Dievojčici besiedilo :
 „ Pazi dievo drobno cvieće,
 Negazi ga netlači ga;
 Znaš da ti se vienac hoće:
 Pa cvijeće kad izgaziš,
 Odašta l' ćeš vienac sviti
 Krasnoj glavi dievojačkoj? — „

XI.

Suncoglede, Suncoglede zaman ti liepota!
 Kad mi tebe, kad mi tebe neberu dievojke;
 Ni' te beru, ni' te beru ni' te dragom daju;
 Ni' te pletu, ni' te pletu u šarene vience;
 Ni' te nose, ni' te nose u niedru do srca.— „
 „ Al' ja dievo, al' ja dievo i u prkos tomu;
 K nebu rastem, k nebu rastem i u sunce gledam,
 I nakiće, i nakiće perivoju bivam. — „

XII.

Хвалила се у башти дѣвойка :
 Одъ Ружице да є руменія,
 Одъ Чемина да є чудо бѣля,
 Одъ Лієра да є много выша,
 Одъ Зумбула да є врло таня,
 Одъ Босилька да є силу дража,
 Одъ Любице да є любезнія,
 Одъ Кадифе да є пріятнія,
 А одъ Смиля да є и милия! —
 « Нехвали се гиздава дѣвойко!...
 — Ньой прихвати похуѣно цвѣће —
 Заръ іошъ нѣси очима гледала :
 Руменило ютренѣ зорице,
 Бієлило пѣнефегъ се мора,
 И висину боря у горици,
 И танчину шибача на ябланю,
 И дражиню драгога каменя,
 И любезность младе мѣсечине,
 И пріятность данка пролѣтнѣга,
 И милину Сунца на истоку?... »
 « Гледала самъ а да како нѣсамъ :
 — Дѣва цвѣћу поносно одказа —
 Али я самъ моє мило цвѣће,
 Увѣкъ была и увѣкъ ћу быти :
 Свы милина' кита укићена;
 Свы лѣпота' огледало сайно;
 Свы драгости' круна позлаћена. — » »

XII

Hvalila se u bašti dievojka :

Od Ružice da je rumenija,
 Od Čemina da je čudo bielja,
 Od Lijera da je mnogo viša,
 Od Zumbula da je vrlo tanja,
 Od Bosiljka da je silu draža,
 Od Ljubice da je ljubeznija,
 Od Kadife da je prijatnija,
 A od Smilja da je i milija!
 • Nehvali se gizdaav dievojko!.....
 - Njoj prihvati pohudjeno cvieće -
 Zar još niesi očima gledala :
 Rumeno jutrenje zorice,
 Bijelilo pienećeg se mora,
 I visinu borja u gorici,
 I tančinu šibah na jablanju .
 I dražinju dragoga kamenja
 I ljubeznost mlade miesečine,
 I prijatnost danka proliećnjega,
 I milinu Sunca na istoku?....
 • • Gledala sam a da kako niesam :
 - Dieva cvieću ponosno odkaza -
 Ali ja sam moje milo cvieće,
 Uviek bila i uviek ću biti:
 Svih milinah kita ukićena ;
 Svih liepotah ogledalo sjajno ;
 Svih dragostih kruna pozlaćena.— • •

XIII.

Гледала є момица
 Како цвати Каранфилъ;
 Красоти се нѣговой
 Самимъ чудомъ чудила:
 Него авай! у та' махъ
 Црвь подгризе танкій струкъ,
 Те се сруши Каранфилъ
 У пращину на землю. —
 Тужила є ядила
 За нѣмъ млада момица;
 Црва клепа до Бога:
 « Да бы наша одъ Бога!... »
 « Некун' црва момице;
 — Рече нѣойзи Каранфилъ —
 Некун' нѣга до Бога,
 Да ненаѣе одъ Бога. —
 Криваць нѣе яду момъ:
 Я га с' отрестъ незнадо',
 Па ми зато укиде
 Животъ вако немило. —
 Црвь по своіой навади,
 Држакъ цвѣћу подгриза. —

XIII

Gledala je momica
 Kako cvati Karanfil;
 Krasoti se negovoj
 Samim čudom čudila;
 Nego avaj! u ta' mah
 Crv podgrize tanki struk,
 Te se sruši Karanfil
 U travicu na zemlju. —
 Tužila je jadila
 Za njim mlada momica;
 Crva klela do Boga:
 „Da bi naša od Boga!.....“
 „Nekun' crva momice;
 — Reče njojzi Koranfil —
 Nekun' niega do Boga,
 Da nenadje od Boga. —
 Krivac nije jadu mom:
 Ja ga s' otrest neznadoh,
 Pa mi zato ukide,
 Život vako nemilo. —
 Crv po svojoj navadi,
 Držak cvieću podgriza. — . .

XIV

Повило се по полю Ковилѣ,
 По Ковилю попадало инѣ;
 Гледала га гизда са прозора,
 Гледала га пакъ му бесѣдила:
 « Ей Ковилѣ, моѣ лѣпо билѣ!
 Што си ми се бисеромъ осуло,
 Кадъ си бисеръ и одъ себе само?... »
 — Ньой Ковилѣ съ поля одговара: —
 « А ты гиздо што си твоѣ лице
 Румениломъ осула ружице,
 Кадъ си ружа и одъ себе сама?... »
 « Нѣсамъ вѣруй, него крвца свою
 Ту изнесе на видѣло бою. — »
 « И я нѣсамъ — прихвати Ковилѣ —
 Него зора просу са обзора
 Инѣ своѣ на то перѣ моѣ,
 Да се кочимъ и да се поносимъ,
 Са овима бисер-капљицама,
 Као и ти румениломъ крвце,
 Коя т' младо боядише лице. — »

XIV.

Povilo se po polju Kovilje,
 Po Kovilju popadalo inje;
 Gledala ga gizda sa prozora,
 Gledala ga pak mu besiedila:
 « Ej Kovilje, moje liepo bilje!
 Što si mi se biserom osulo,
 Kad si biser i od sebe samo?.... »
 - Njoj Kovilje s polja odgovara: =
 « A ti gizdo što si tvoje lice
 Rumenilom osula ružice,
 Kad si ruža i od sebe sama?.... »
 « Niesam vieruj, nego krvca svoju
 Tu iznese na vidielo boju. — »
 « I ja niesam-prihvati Kovilje —
 Nego zora prosu sa obzora
 Inje svoje na to perje moje,
 Da se kočim i da se ponosim,
 Sa ovima biser-kapljicama,
 Kao i ti rumenilom krvce,
 Koja t' mlado bojadiše lice. — »

XV.

Дѣвойчица Смиль брала,
 Смиль берућ' говорила:
 « Лѣпо ли си Смиль цвѣће,
 Па кудъ лѣпо тудъ и срећно,
 Ёръ се лако неотруняшъ
 Съ твога држка танушнога! — »
 — Ньойзи Смиль одговара: —
 « Ей дѣвойко моя дико!
 Ты си лѣпша и срећнѣя,
 Тако млада ка Наранча:
 Веселъ ти чело глади;
 По лицу ти Руже цвате;
 У очимъ ти звѣзде трепте;
 Сунце злати меке косе;
 Любица т' се съ усна' смѣши;
 Крозь грѣшце т' Голубъ гуче;
 По грудимъ ти и по врату,
 Прецѣђено мѣко струи;
 Ёла ти се стасу кланя,
 Прса т' брече олъ любви;
 Срце плива по сластима;
 А душица дѣвоячка
 Нит' ти вене, нит' ти сани,
 Докъ на оку држишъ млада
 Да ти с' у ню незакопа
 Люта гуя отровница:
 Те несвѣе гнѣздо свое,
 И изгризе цвѣће твоє. — » »

XV.

Djevojčica Smilje brala,
 Smilje beruč' govorila :
 « Liepo li si Smilje cvieće,
 Pa kud liepo tud i srećno ;
 Jer se lako neotrunjaš
 S tvoga držka tanušnoga ! - - »
 - Njojzi Smilje odgovara : -
 « . . Ej dievojko moja diko !
 Ti si liepša i srećnija,
 Tako mlada ka Naranča :
 Veselje ti čelo gladi ;
 Po licu ti Ruže cvate ;
 U očim ti Zvezde trepte ;
 Sunce zlati meke kose ;
 Ljubica t' se s usnah smieši ;
 Kroz grlašce t' Golub guče ;
 Po grudim ti i po vratu ,
 Preciedjeno mlieko strui ;
 Jela ti se stasu klanja ;
 Prsa t' breče od ljubavi ;
 Srce pliva po slastima ;
 A dušica dievojačka
 Nit' ti vene, nit' ti sane,
 Dok na oku držiš mlada
 Da ti s' u nju nezakopa
 Ljuta guja otrovnica :
 Te nesvije gniezdo svoje ,
 I izgrize cvieće tvoje. - - »

XVI.

« Калопере перъ,
 Еръ с' некитишъ цвѣтомъ?...
 « А заръ незнашъ момо
 Да неличи ономъ
 Окиѣат' се цвѣтомъ,
 Ко є веѣ по себи
 Мирисаво цвѣѣ? - »»

XVII.

« Ей Пелѣиче грко цвѣѣ!
 Кажи мени еръ си грко? - »
 « Грко самъ ти дѣвойчице,
 Да те сѣѣа гркость моя
 Да никаква нада твоя
 Нїє мила безъ грчила! - »»

XVI.

Kalopere perje,
 Jer s' nekitiš cvietom?—
 . . A zar neznaš momo
 Da neliči onom
 Okičat' se cvietom,
 Ko je več po sebi
 Mirisavo cvieće?— . .

XVII.

. Ej Pelienče grko cvieće
 Kaži meni jer si grko?—
 . . Grko sam ti dievojčice,
 Da te sieća grkost moja,
 Da nikakva nada tvoja
 Nije mila bez grčila!— . .

XVIII.

« Зумбуле цвѣће!
 Дабы те брала,
 Комъ бы те дала,
 Незнадемъ — неймадемъ? — »

« « Бери ме дѣво,
 Кадъ самъ ти цвѣће:
 Оно ти неће
 Погинуть — пропаднуть. — » »

« Зумбуле цвѣће!
 Я ѣу те брати;
 Ал' комъ те дати,
 Нити знамъ — нит' имамъ? — »

« « Бери ме дѣво:
 Свакъ люби цвѣће,
 Нико га неће
 Презрѣти — одбити. — » »

XVIII

• Zumbule cvieće!

Da bi te brala:

Kom bi te dala,

Neznadem - nejmadem?--.

••• Beri me dievo,

Kad sam ti cvieće:

Ono ti neće

- Poginut -- propadnut. -- .••

• Zumbule cvieće!

Ja ću te brati;

Al' kom te dati,

Niti znam - nit' imam? --.

••• Beri me dievo:

Svak ljubi cvieće,

Niko ga neće

Prezieti - odbiti. -- .••

XIX.

» Ярговане одпале ти гране! — »
 « А ерѣ тако лѣпушна дѣвойко! — » »
 « Ере немамъ кому бы те дала,
 Сирота самъ безъ отца и майке,
 Безъ мираза што намамля момке;
 О иглици и танкой прешльици
 Себе ранимъ и ода зла бранимъ,
 Па ме съ тога тешка среѣа гони. — »
 « Та нелудуй живота ти твога! —
 — Вели дѣви Ярговане цвѣће —
 Дѣвоячкогъ докъ ти є имена,
 И у нѣдру дѣвоячке душе,
 Болѣга ти мираза нетреба:
 Ты ћешъ стеѣи неће дуго проѣи,
 Комъ ћешъ моѣи мене цвѣће дати,
 Нѣм' ме дати — нѣговимъ се звати. — » »

XIX.

Jargovane odpale ti grane! --
 . . A jer tako liepušna dievojko! --
 . Jere nemam kome bi te dala:
 Sirota sam bez otca i majke,
 Bez miraza što namamlja momke;
 O iglici i tankoj prešljici
 Sebe ranim i oda zla branim,
 Pa me s toga teška sreća goni. --
 . . Ta neluduj života ti tvoga! --
 - Veli dievi Jargovane cvieće --
 Dievojačkog dok ti je imena,
 I u niedru dievojačke duše,
 Boljega ti miraza netreba:
 Ti ćeš steći neće dugo proći
 Kom ćeš moći mene cvieće dati,
 Njem' me dati--niegovim se zvati. ---

Међу цвѣтемъ заспала дѣвойка ;
 Санъ саняла у санку гледала :
 Гдѣ допаде Голубъ изъ облака :
 Къ нѣой допаде те іой китить стаде ,
 Чело Ружомъ а нѣдра Любицомъ ;
 Па іой киту зеленогъ Босиля
 Юшъ утиште у десницу руку ;
 Те іой с' попе на рamesце десно :
 Трипутъ гукну, изъ санка є прену, —
 Ал' къ дѣвойци у-то дошетало
 Момче младо, дично, милокрвно :
 Носи круну одъ жеженогъ злата,
 Носи ѣрданъ одъ ситна бисера ;
 Носи прстенъ одъ драгогъ камена. —
 Круну меѣ на главу дѣвойци ;
 Ёрданъ вѣша о грлу дѣвойци ;
 Прстенъ тура на руку дѣвойци ;
 А збори іой сладко умилято :
 « На ти круну, те ми буди круна ;
 На ти ѣрданъ, те ми буди дика ;
 На ти прстенъ, те ми буди люба. — »

XX.

Medju cviećem zaspala dievojka ;
 San sanjala u sanku gledala :
 Gdie dopade golub iz oblaka ;
 K njoj dopade te joj kitit stade ,
 Čelo Ružom, a niedra Ljubicom ;
 Pa joj kitu zelenog Bosilja
 Još utište u desnicu ruku ;
 Te joj s' pope na ramešce desno :
 Triput guknu , iz sanku je prenu --
 Al' dievojci u-to došetalo
 Momče mlado, dično, milokrvno :
 Nosi krunu od žeženog zlata ;
 Nosi gjerdan od sitna bisera ;
 Nosi prsten od dragog kamena. -
 Krunu meće na glavu dievojci ;
 Gjerdan vieša o grlu dievojci ;
 Prsten tura na ruku dievojci ;
 A zbori joj sladko umiljato :
 • Na ti krunu , te mi budi kruna ;
 Na ti gjerdan , te mi budi dika ;
 Na ti prsten , te mi budi ljuba.-- •

XXI.

Да бы дробну Ружу брала,
Па да бы є дики дала?...

Ей дико дикице - душо и срце!-
Али Ружа вене лако,
Ка' и друго цвѣће свако. -

Ей дико дикице - душо и срце!-
Тамо долѣ къ синѣмъ мору,
Мени кажу ловор-гору:

Ей дико дикице - душо и срце!-
Я љу къ мору одшетати,
И савѣ Ловорѣ потргати;

Ей дико дикице - душо и срце!-
Момъ љу дики вѣнацѣ свити,
И на чело поставити:

Ей дико дикице - душо и срце!-
Да свеѣ' буде Ловорика,
Моіой дики дивна дика. -

Ей дико дикице - душо и срце!-

XXI

Da bi drobnu Ružu brala,
Pa da bi je diki dala?.....

Ej diko dikice - dušo i srce! -

Ali Ruža vene lako

Ka' i drugo cvieće svako. --

Ej diko dikice - dušo i srce! -

Tamo dolje k sinjem moru,

Meni kažu lovor--goru :

Ej diko dikice - dušo i srce! -

Ja ću k moru odšetati,

I sav Lovor potrgati ;

Ej diko dikice - dušo i srce! -

Mom ću diki vienac sviti,

I na čelo postaviti :

Ej diko dikice - dušo i srce! -

Da svedj' bude Lovorika,

Mojoj diki divna dika. --

Ej diko dikice - dušo i srce! -

Главніе погрѣшке штампарске.

На стр.	2	ред.	1	мѣсто:	Свісе . . .	читай:	Свіесе	
•	•	21	•	5	•	Leirku	•	Lierku
•	•	24	•	15	•	дѣвѣко	•	дѣвойко
•	•	30	•	16	•	на	•	на
•	•	31	•	10	•	gizdaav	•	gizdava
Свуда					•	самъ гл.	•	самъ

АНТОН
1878

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P 19 Cy III 225.1

У ЗАДРУ
У Книго-печатњи Браће Баттара'